

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 120/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť E. Š., bytom P., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 a čl. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 212/01 z 26. júna 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. Š. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. augusta 2002 doručené podanie E. Š. bytom P., (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým namieta porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 a čl. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z obsahu podania a príloh, ktoré boli k podaniu doložené, vyplynulo, že navrhovateľ podal dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod č. k. 24 S 217/00-14. Krajský súd

v Bratislave v uvedenej veci zastavil konanie po tom, čo vyzval navrhovateľa na odstránenie nedostatkov podania. Najvyšší súd konanie taktiež zastavil pre prekážku veci res judicata podľa § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Ústavný súd podanie navrhovateľa vyhodnotil ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, ktorá nemá viacero zákonom predpísaných náležitostí (§ 20 ods. 1 a 2, § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd navrhovateľa nevyzval na ich odstránenie, lebo nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie tejto sťažnosti nemožno odstrániť.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ústavný súd nie je oprávnený konať o sťažnosti, ktorou fyzická osoba namieta porušenie svojich základných práv a slobôd, ak o ochrane týchto práv je oprávnený rozhodovať všeobecný súd. O právach navrhovateľa už rozhodovali všeobecné súdy, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov tejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (pozri obdobne napr. sp. zn. I. ÚS 24/00 a sp. zn. I. ÚS 15/01). Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 212/01 z 26. júna 2002 nemožno považovať za svojvoľné.

Ústavný súd Slovenskej republiky nemá právomoc na preskúmanie rozhodnutia, resp. oznámenia, ktorým bol navrhovateľovi priznaný nárok na finančnú náhradu podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Takýmto súdom je súd všeobecný, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2002